

KRIMIROMÁN PSANÝ OD KONCE K ZAČÁTKU

ŘÍJNOVÝ SEZNAM

JEFFERY DEAVER

KRIMIROMÁN PSANÝ OD KONCE K ZAČÁTKU

ŘÍJNOVÝ SEZNAM

JEFFERY DEAVER

2015

Život lze pochopit jen zpětně, žít se však musí dopředu.

Søren Kierkegaard

KAPITOLA 36

18.30, neděle

Stála u okna bytu na Manhattanu a vyhlížela mezerou mezi závěsy. Třáslly se jí ruce.

„Vidíte někoho?“ zeptal se jí nervózně muž, který stál u protější stěny místnosti.

„Nejsem si jistá. Možná.“ Gabriela se napjatě předklonila a zatáhla těžké závěsy, jako kdyby si někdo prohlížel okna dalekohledem. Nebo zaměřovačem odstřelovačské pušky. „Samozřejmě jsem nikoho neviděla. Ale to ani předtím, až když už bylo příliš pozdě.“ Krátce se odmlčela. „Škoda, že nemám pistoli,“ zasyčela nabroušeně. „Použila bych ji. Přísahám Bohu, kdyby tam někdo byl, použila bych ji.“

„Kdo by tam podle vás mohl být?“ zeptal se Sam Easton.

Spěšně odstoupila od okna a otočila se k němu. „Kdo? Mohl by to být kdokoliv. Mám dojem, že ten zatracený Říjnový seznam chce každý žijící člověk na světě!“

„A jak by ten člověk mohl vědět, že jste zrovna tady?“

Gabriela se hořce zasmála. „Zdá se, že už mi nezbylo jedině tajemství.“ Zaváhala a pak znovu opatrně vyhlédla mezerou. „Prostě si nejsem jistá. Připadalo mi, že tam někdo je, ale hned zase zmizel. Možná... Panebože, dveře!“ zašeptala rozrušeně.

Sam nechápavě naklonil hlavu.

„Zamkla jsem?“ vyhrkla polekaně a vytřeštila oči. Rychle vyšla z obývacího pokoje a zmizela za rohem v chodbě. Za okamžik se vrátila. „V pořádku. Všechny zámky jsou zajištěné.“

Její místo u okna nyní zaujal Sam a vyhlížel ven. „Vidím stíny a jakýsi pohyb, ale s určitostí nemůžu říct nic. Mohl by

to být člověk, ale také větve stromů ohýbající se ve větru. Ta zatracená pouliční lampa před domem nesvítí.“ Ohlédl se po Gabriele. „Nevíte, jestli předtím fungovala?“

„Nevím, ale myslím, že asi ano,“ odpověděla váhavě. „Jak by někdo dokázal vyřadit pouliční lampu?“

Sam se beze slova odvrátil od mezery mezi závěsy, přešel pokoj a posadil se na polštářek vedle Gabriely. Už dříve zaznamenala, že je v dobré fyzické kondici, ale dosud si nevšimla, jak úzký má pas a jak mohutná ramena. Svaly mu napínaly sako a bílou košili.

„Bože, já se z toho zblázním!“ vybuchla náhle. „Když si představím, čím asi Sára prochází... Co si asi myslí? Co...“ Hlas se jí zadrhl a pomalu vydechla. „Jak dlouho podle vás potrvá, než se něco dozvíme? Daniel s Andrewem odešli na schůzku s Josephem už před půl hodinou.“

Setřela si z dolního rtu krůpěj krve.

„Těžko říct,“ odpověděl Sam. „To víte, Joseph má svůj program. Ten... Prostě člověk v jeho pozici drží v rukou všechny trumfy.“

Gabriela si uvědomila, že chtěl říct *únosce*, ale včas se zarazil, aby ji ještě více neznervóznil. Znovu pomalu vydechla a stiskla si hrudník, ale zachvěla se bolestí. „Tohle čekání už o moc déle nesnesu.“

„Oni to zařídí,“ řekl Sam nepřesvědčivě.

„Skutečně?“ zapochybovala šeptem. „Joseph je šílenec. Nepředvídatelný blázen. Nelze ani odhadovat, co udělá.“

Potemnělou místnost zahalila mlha ticha, mlčení mezi dvěma cizími lidmi, kteří čekají na zprávu o osudu dítěte.

„Kdy přesně se to stalo?“ zeptal se Sam. Měl rozepnuté sako, pod nímž zářila hladce vyžehlená bělostná košile.

„Kdy ji Joseph unesl?“ opáčila Gabriela; ona se toho slova nebála. „V sobotu ráno. Včera.“

Před celou věčností, blesklo jí hlavou, ale nechtěla tuto frázi použít před mužem, kterého znala jen pár hodin.

„A jak je Sára vlastně stará?“

„Šest let,“ odpověděla Gabriela. „Pouhých šest.“

„Bože můj.“ Protáhlý obličej, suchý jako maska, přidával tomu třicátníkovi roky a teď vyzařoval znechucení. Zachvěla se mu brada.

Pokývla hlavou jako náznak poděkování za projevenou účast a po chvíli dodala: „Nesnáším neděle.“

„Vím, jak to myslíte.“ Znovu si ji celou prohlédl. Nové černé džínsy, které si koupila na útěku, když s Danielem prchali newyorskými ulicemi před pronásledovateli, jí vůbec nepadly, stejně jako nevzhledná vytahaná mikina barvy mořské vody. Zaznamenal rozčuchané, kaštanově hnědé vlasy a všiml si, že mejkap má dávno setřený. Spočinul pohledem na štíhlých bocích a bujných nadrech, ovšem bez nejmenší známky milostného zájmu.

Určitě vypadám v jeho očích hrozně, pomyslela si Gabriela, ať už jsou jeho preference jakékoli.

Vstala a zamířila do rohu pokoje, kde na podlaze ležel černý batoh s dosud neodstraněnou cenovkou. Rozepnula ho, vylovila z něj menší sportovní tašku a z ní klubko vlny, dvojici pletacích jehel a rozpletený šál, na kterém dřív pracovala. Tmavě zelené a modré prameny...

Připomínaly text její oblíbené skladby.

S očima podlitýma krví znovu usedla do křesla s ošoupaným plyšovým potahem purpurové barvy, které stálo uprostřed obývacího pokoje. Sevřela klubko, ale zatím nezahájila

ten uklidňující rytmický pohyb pletacích jehel. Přiložila si ke rtům zmuchlaný kapesník a pak se podívala na původně bílou jemnou tkaninu, nyní potřísněnou krvavými skvrnami podobného odstínu jako její lak na nehty.

A pak *klap klap*, upletla pět řad. Několikrát si odkašlala, sevřela si bok pod pravým prsem a krátce přivřela oči. V ústech ucítila hořkoslanou pachutí krve.

„Neměla byste s tím krvácením zajít na pohotovost?“ nadhodil Sam se starostlivě svraštělým čelem. „Zdá se mi, že se to zhoršuje.“

Krátce se zasmála. „To by asi nebyl nejlepší nápad. Copak vám Daniel neřekl, co se stalo dnes odpoledne?“

„Aha, no jo. To mě nenapadlo.“

„S tím krvácením přežiju, dokud nezískám Sáru zpět. Potom se nechám ošetřit. S největší pravděpodobností ve vězeňské nemocnici.“ Poznámku doprovodila cynickým úsměškem.

Znovu si prohlédla byt. Když sem s Danielem před dvěma hodinami dorazili, měla jiné starosti, než aby si ho pořádně všimla. Kromě toho, že byl plný starého opotřebovaného nábytku a vyzařoval dojem dočasnosti, byl také až nepřírodně temný, zejména teď za dusného soumraku. Usoudila, že ponurou atmosféru vytvářejí hlavně vysoké stropy malých místností, jejichž stěny pokrývala šedivá tapeta s vybledlým vzorkem drobných kvítků. Zabloudila očima ke konferenčnímu stolu z tepaného železa uprostřed obývacího pokoje. Jeho zašpičatělé rohy vypadaly jako zbraně z nějakého vědecko-fantastického filmu.

Bolest...

Pohled na ten stolec jí zabrnkal na nervy, ale jako už to-

likrát během posledních dvou dnů si znovu zopakovala svou mantru: Tvůj cíl. Nesmíš myslet na nic jiného než na svůj cíl.

Sára. Tvým jediným cílem je zachránit Sáru. Pamatuj na to. Pamatuj na to. Pamatuj na to.

„Stýkáte se často s Danielem?“ zeptala se.

„Jsme víceméně partneři,“ odvětil Sam. „Spolupracujeme s ním a s jeho firmou Norwalk Fund už skoro sedm let.“

„Kolik lidí mu podle vás řeklo, že vypadá jako herec?“ Zalétla v myšlenkách k pátečnímu večeru – opravdu uplynuly teprve dva dny? – kdy se s Danielem Reardonem seznámila. Vzpomínala i na páteční noc, na jeho vlhké čelo orosené krůpějemi potu a na modré oči s pronikavým, ale současně uklidňujícím pohledem.

„Spousta.“ Sam si znovu přešel dlaní po lesklém holém temeni. „To mě se lidi nevyptávají, jestli náhodou nejsem ten a ten herec.“ Zasmál se a Gabriela si pomyslela, že nakonec možná přece jenom má jakýsi smysl pro humor.

„A šéf vaší firmy? Andrew... Jak že se jmenuje dál?“

„Faraday,“ napověděl jí.

„Fascinující člověk. O té jeho specializaci jsem v životě neslyšela.“

„Společností, které by se zabývaly stejným oborem jako my, moc není. Andrew si vybudoval moc dobré jméno. Cestuje po celém světě. Ročně nalétá nejmíň sto tisíc mil.“

Upletla další řadu modré a zelené. *Klap klap.*

„A vaše práce, Same?“

„Já působím v pozadí. Za scénou, chcete-li. Řídím firemní operace.“

„Takže něco jako já. Vedu kancelář naší firmy a...“ Hlas se jí vytratil a Gabriela se kysele zasmála. „*Vedla* jsem kancelář.

Předtím, než se tohle stalo.“ Povzdechla si, znovu si utřela ústa, podívala se na kapesník a pokračovala v pletení, jako kdyby ji prostě už unavovalo poslouchat špatné zprávy. Pak zvedla oči od jehlic a sjela ho pokřiveným pohledem. „Šéf operací má v popisu práce i opatrování nešťastných žen?“

Otevřel ústa a chystal se k protestu, ale pak s úsměvem prohodil: „Bylo to tak zřejmé?“

Neodpověděla a pokračovala: „Vaše zapojení do téhle záležitosti může mít jediný důvod. Postarát se, abych se jim nedostala na mušku.“

„Daniel a Andrew vyjednávají s únoscem o propuštění vaší dcery. Co byste udělala, kdybyste tam šla s nimi?“

Pokrčila rameny. „Vyškrábala bych Josephovi ty jeho podělané oči.“

„Právě toho se Daniel obával. Bylo tedy lepší, když jste zůstala tady.“

„A kdybych se toho setkání přece jenom chtěla zúčastnit? Jak byste mi v tom zabránil?“

„Nejspíš bych vás snažně prosil, ať nikam nechodíte.“

Zasmála se.

„Co víte o Josephovi?“ zajímal se Sam.

Smích se vytratil jako kapka vody ve vyprahlé hlíně. „Je to sadistická bestie.“ Střelila očima k nákupní tašce z lékárenského řetězce CVS/pharmacy. Za průhledným plastem se rýsovala krvavá skvrna.

Sam se na ni také podíval. „Já vím. Daniel mi o tom řekl. Neuvěřitelné. Co za člověka může něco takového udělat?“

Na chvíli zavřela oči a víčka se jí mírně chvěla. „Joseph je mohutný chlap, na první pohled gangster. Ale víte, co je horší? Je celý takový divný. Vemte si třeba ten jeho účes. Má hodně

husté, zvlněné blond vlasy, a přitom si je patlá jakousi pomádou, takže vypadá dost strašidelně. Často se usmívá, a když promluví, zní jeho hlas jako... Já nevím, ten jeho tón... Slyšel jste ho v telefonu, zní tak krutě výsměšně, že člověku naskakuje husí kůže.“

„Víte, koho mi připomíná? Jednu postavu z Batmana. Hrál ji Heath Ledger. Víte, koho myslím?“

„Ano, máte pravdu. Přesně tak mluví. Jako Joker.“

Gabriela nečekaně sevřela v pěsti rozpletený šál tak prudce, jako kdyby ho chtěla roztrhat. Během několika vteřin jako by se celá zhroutila do sebe. Hlava jí poklesla, ramena se svěsila. „Bože, tento víkend je nekonečná noční můra.“ Zkřivila rty v žalostném úsměvu. „Před dvěma dny jsem byla zaměstnaná matka, která měla ráda svou práci, a právě jsem se setkala s Danielem. A můžu vám říct, že to mezi námi opravdu klapalo. Ale teď? Unesli mi dceru. Daniel a váš šéf můžou skončit s kulkou v hlavě. Jde po mně policie a udělala jsem některé... Dnes jsem se dopustila hrozných věcí. Ach, panebože...“

Pokynula k oknu. „A Joseph zřejmě není jediný, koho bych se měla bát. Ten proklatý Říjnový seznam! Proč musel přistát na klíně zrovna mně?“

„Všechno dobře dopadne,“ uklidňoval ji, přestože oba věděli, že toto ujištění jsou jen prázdná slova.

Po chvíli se Sama zeptala: „Proč Daniel tohle všechno pro mě dělá? Každý jiný chlap by už dávno vzal roha.“

„Proč? Má na té věci osobní zájem.“

„Jaký?“

„Vás.“

„Mě?“

Sam se usmál. „Líbíte se mu. Přiznal mi to... A požádal mě, abych vám to neříkal.“

Představila si Danielovy krátce ostříhané černé vlasy, jeho hranatou bradu, živé modré oči.

Herec...

V podbřišku pocítila lehké chvění. Vzpomínka na jeho polibek, na blízkost jeho těla, jeho vůni a chuť, na orosené čelo se jí vryla hluboko do paměti. „Taky se mi líbí.“

„Tak vidíte.“ Sam na koženém polštářku poposedl. „Žádný div. Daniel dobře vypadá, je bohatý a příjemný člověk. Spousta žen ho uvidí a pomyslí si: *jackpot*. Ale nezajímá je, kdo je a jaký je uvnitř. Jdou jen po vnějšku. Daniel mi řekl, že to mezi vámi cvaklo ještě dřív, než vám prozradil, že má motorovou jachtu, několik limuzín a hromadu peněz.“

„To je pravda. Naše seznámení nepatří mezi ta nejromantičtější v dějinách vztahů mezi mužem a ženou.“ Pozorně se na Sama zadívala. „Fajn, takže se mu líbím. Ale dělá to taky kvůli tomu, co se stalo v New Hampshire, nemám pravdu?“

„On vám to řekl?“ vyhrkl Sam překvapeně.

„Ano, řekl. Muselo to být dost hrozné.“

Sam přikývl. „To teda bylo. Po těch událostech úplně změnil pohled na život. A ano, s největší pravděpodobností je to jeden z důvodů, proč vám pomáhá. Jako by splácel dluh za to, co se stalo. Bylo to tvrdé. Ostatně jako vždy, když jde o děti.“

„Jistě.“

„O New Hampshire Daniel hned tak každému nevypráví. Ve skutečnosti o tom prakticky s nikým nemluví.“

Hleděla na pletení odložené na klíně, na barevné pletence vlny. „Bože, takové nebezpečí, do kterého se s Andrewem vy-

dali. Sice to riziko zlehčovali, ale...“ Z kapsy mikiny vytáhla mobilní telefon, podívala se na displej a zase ho zaklapla.

„Nějaká zpráva?“

„Vůbec nic.“ Povzdechla si, vstala, přistoupila k baru a nalila si červené víno. Tázavě pozvedla obočí a Sam přikývl. Naplnila další sklenku, vrátila se k pohovce a podala mu ji. Oba se napili. Pochopitelně si nepřitukli, nikdo nepronесl přípitek. Nebyla na to vhodná chvíle.

Gabriela si sedla a zvedla skleničku ke rtům, pak ji ale od-táhla a hlasitě si povzdechla.

„Jste v pořádku?“ staral se Sam.

Se svrastělým čelem zírala na noviny odložené na futuristickém konferenčním stolku a předkláněla se k nim. „Panebože,“ vydechla.

„Co?“

Vzhledla k němu, oči vytřeštěné, že vypadaly jako mince. „Už vím, co to je.“

Tázavě se na ni zadíval.

„Ten Říjnový seznam, Same.“ Přesunula k němu výtisk *New York Times*. Zatímco se Sam natahoval pro noviny, pokračovala: „Už vím, co to znamená! Jednotlivé náznaky jsme měli celou dobu před očima, ale já si je nedokázala pospojovat.“ Ztišila hlas. „Je to zlé, Same. Nečeká nás nic dobrého, právě naopak.“

Než mohl nějak odpovědět, z předsíně se ozvaly podezřelé zvuky. Cvaknutí následované melodickým, jasně rozeznatelným vrzáním dveřních závěsů. O-ó. Vysoký a nízký tón. Zatuchlý vzduch v místnosti se zavlnil.

Gabriela rychle vstala. Sam Easton se sklenkou vína v jedné ruce a novinami v druhé se otočil k předsíni.

„Je moje dcera v pořádku?“ vykřikla Gabriela. „Prosím vás, řekněte mi, že je moje dcera v pořádku!“

Do obývacího pokoje vklouzl muž. Nebyl to však Daniel Reardon či Andrew Faraday vracující se z úspěšné mise se zachráněnou dcerou.

Joseph měl na sobě černou koženou bundu, na rukou natažené rukavice tělové barvy a na očích žlutě tónované zrcadlové letecké brýle. Zlatavě lesklé kudrnaté vlasy mu sahaly do poloviny uší.

Ruka v rukavici třímala pistoli, na jejíž hlavni byl nasazen baňatý tlumič z matného kovu.

„Ne!“ zalapala po dechu Gabriela a ohlédla se po Samovi.

Joseph spěšně přelétl pohledem místnost, pak se otočil k dvojici a pozvedl zbraň, jako by si s ní hrál.

KAPITOLA 35

**17.50, neděle
o 40 minut dříve**

Skladiště zůstalo ve stejném stavu, v jakém je v pátek opustil, když dokončil přípravy.

Od provlhlých zdí z neomítnutých cihel, natřených již značně strupovitou světle zelenou barvou a páchnoucích rzí, výpary z ředidel a ropných látek, se odráželo nepříjemné světlo zářivek. Jedna se rozblíkala a Joseph vstal od stolu, za nímž seděl, zašel do rohu pro smeták, jehož spečené štětiny trčely na stranu jako vlasy stržené větrem, a koncem násady roztrástil zlobící trubici. V hale totiž nebylo nic natolik pevného, aby si na to mohl stoupnout a světelný zdroj sundat. K podlaze se v oblaku zvířeného prachu snesla záplava střepů.

Budova byla podobná skladišti západně od Times Square, v němž minulé noci provedl drobný chirurgický zákrok. Tady v SoHo vládla silná poptávka po opuštěných průmyslových objektech, které se přestavovaly na soukromé rezidence, samozřejmě za astronomické částky. Tuto konkrétní budovu však zřejmě podobný osud nečekal. Postrádala totiž okna, což by prominentním právníkům a makléřům při koupi jistě vadilo. Ovšem Josephovu účelu to dokonale vyhovovalo. I nyní sotva rozeznával shluk drobných tmavohnědých skvrnek na podlaze. Před několika měsíci byly jasně červené, když jistý muž konečně prozradil, co Joseph potřeboval vědět.

Pevné cihlové zdi dokonale pohlcovaly zvuk – jekot a zmučené výkřiky.

Než se vrátil k židli, zamířil k topnému tělesu a pustil je na plný výkon. Ventilátor hnal horký vzduch páchnoucí vlhkou

plísni, přesto si Joseph ponechal na rukou rukavice z tenké látky tělové barvy. Ne však kvůli teplu, nýbrž silou profesionálního zvyku. Vzpomínal na mnohé parné letní dny, kdy nosil podobné rukavice.

Znovu se posadil na židli, přes jejíž opěradlo přehodil koženou bundu. Sundal si baseballovou čapku, prohrábl si husté prstýnky zlatých vlasů, sáhl do tašky, kterou s sebou přinesl, a vytáhl z ní typicky zeleně zbarvenou krabici ukrývající láhev šampaňského Dom Pérignon. Pak vylovil z kapsy dva mobilní telefony, vlastní iPhone a ten, který vzal v bytě, odkud pocházelo i víno v ozdobné krabici. Svůj telefon položil na stůl, uchopil druhý a prohlédl si čísla příchozích a odchozích hovorů i textové zprávy. S prsty navlečenými v rukavicích mu to šlo poněkud neohrabaně.

Odložil Samsung, natáhl nohy a zkontroloval čas. Věděl, že nebude dlouho čekat, a byl tomu rád. Neustálé napětí ho už unavovalo. V podobných chvílích měl vždycky napjaté nervy. Musel. Znal řadu mužů, kteří se uvolnili v tom nejnevhodnějším okamžiku. Dnes jsou mrtví, nebo se změnili k horšímu, mnohem horšímu.

Ovšem i adrenalin má omezené účinky.

Zalétl pohledem ke dveřím v zadní části skladiště, zajištěným těžkým visacím zámkem. Vedly do menšího příručního skladu. Spárou pod nimi pronikalo slabé nažloutlé světlo. Jako byste z televize slyšeli Průzkumníci Doru ze stejnojmenného seriálu.

„Hej, Boots! Jdeme tam!“

Joseph se znovu zadíval na krabici se šampaňským. Na boku viděl krvavé skvrnky, šest teček v řadě jako část morseovkového zápisu SOS. Věděl, že Dom Pérignon je známá

a prestižní značka, ale dosud neměl možnost tuto vzácnost ochutnat. Připomnělo mu to, že má žízeň. Vstal a ztuhlý zimou se prkenně odšoural k příborníku v rohu haly pro láhev svého speciálního nápoje. Odšrouboval uzávěr a žíznivě vypil téměř polovinu obsahu. Pocítil uklidňující příval ostré tekutiny.

Pomalu, napomenul se v duchu.

Hned nato dopil zbytek.

Utřel si rty do rukávu a láhev postavil na stůl. Při odchodu ji samozřejmě odnese, protože na skle zanechal výmluvné stopy své DNA.

Ztěžka dosedl na židli a škulbl sebou, jak ho bodavě zabolelo v boku. Sáhł do kapsy bundy pro pistoli Glock ráže devět milimetrů, vysunul zásobník a nahradil dva nedávno vystřelené náboje. Vzpomněł si na oči oběti, které na něj zíraly v němém šoku – byla natolik otupělá, že se ani nedokázala bát. Vteřiny předcházející zmáčknutí spouště jsou vždycky zajímavé. Lidé se při nich chovají vskutku podivně. Hrdinsky, pateticky, někdy i blazeovaně. Mohł by o tom napsat knihu.

Odložil zbraň na stůl, vylovil z kapsy tlumič Gemtech, zkontroloval, zda je čistý, a našrouboval ho na hlaveň. Poté zastrčil pistoli za opasek.

Podíval se na hodinky. Lhůta uplynula před dvěma minutami. Uvažoval, jestli...

Od věkovitých dveří se rozlehlo pevné a rozhodné zaklepání.

Podíval se kukátkem, které včera nainstaloval. Daniel Reardon a jakýsi slušně vypadající gentleman. Joseph poklepal dlaní na pažbu pistole, aby se ujistil, že je zbraň přesně na svém místě, a odemkl.

